ISSN 0132-4462.
№ 4 2002
КВІТЕНЬ

перець

Володимир АДАМОВИЧ

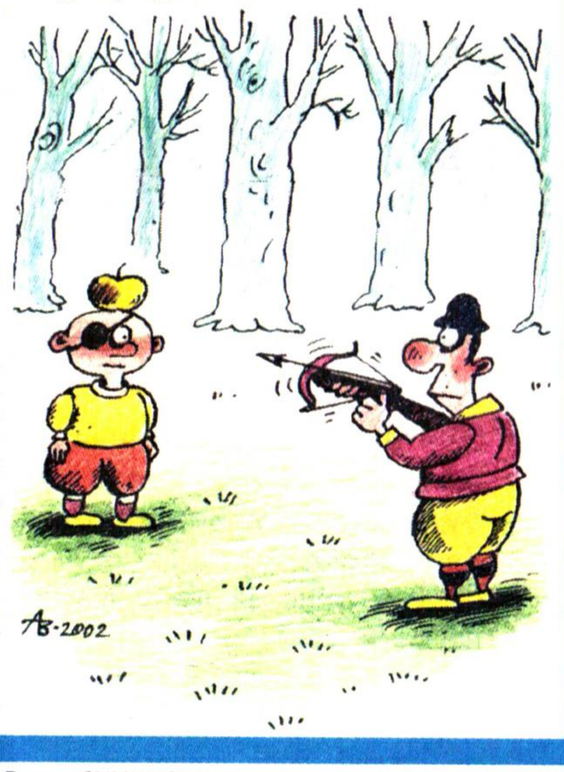

Вадим СИМИНОГА

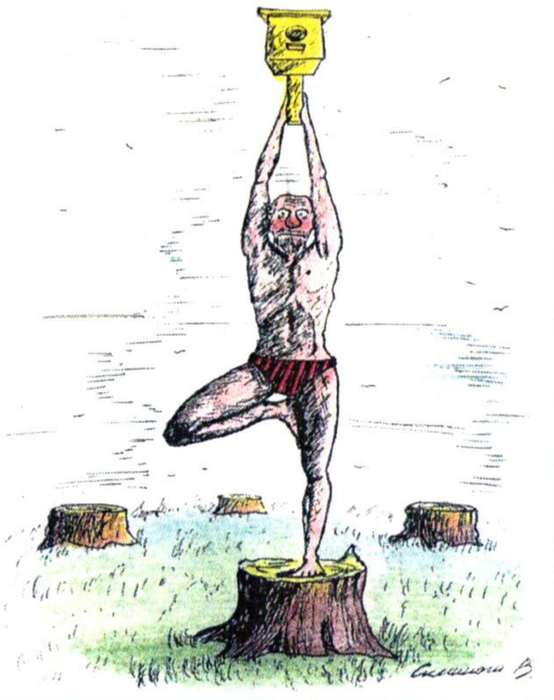

Борис РЕВЧУН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Т-с-с-с!.. Я бачу, тут теж повно «жучків»!

Яблук

Телеграфне Агентство Перця

ЯК РУКОЮ ЗНІМЕ

Як передає наш київський кореспондент з розширеної колегії Міністерства охорони здоров'я, підбито підсумки діяльності медичної галузі за минулий рік. З одного боку, переважна більшість громадян впевнена, що нічого практично в галузі не змінилося, а деякі вважають, що становище навіть погіршало. Бо за все платять пацієнти — за аналізи, обстеження, операцію. Платять за кожну дрібницю — від шприца до клізми. Але, з іншого боку, головний результат галузі полягає в тому, що «з метою забезпечення законодавчої та нормативної бази реформування та подальшого розвитку медичної сфери прийнято 20 законів України, 43 укази Президента України та 74 постанови Кабінету міністрів України»...

Нашим громадянам тепер не страшні ніякі хвороби. Замість дорогих ліків пацієнт може покласти собі на хворе місце один із цих законів, указів чи постанов. Хворобу як рукою зніме!

ГІРКО ПЛАКАЛИ

Виступаючи по телебаченню та в пресі, деякі наші кандидати в народні обранці у передвиборному екстазі гірко плакали над бідною долею рідної країни, над її збанкрутілою, порожньою казною. А от західні політичні оглядачі, вражені астрономічними витратами наших кандидатів на передвиборну метушню, вважають, що тільки багата країна може собі дозволити подібне. Отже, виявляється, в очах міжнародного капіталу ми не такі вже й бідні.

НЕУХИЛЬНИЙ РІСТ

Держкомстат регулярно повідомляє про неухильний ріст доходів наших громадян. У той час як наші кореспонденти факсують з Волинської, Тернопільської та Рівненської областей про різке тут зниження роздрібного товарообігу і попиту на побутові послуги. У середньому за останні місяці цей показник упав у порівнянні з минулими аж на 25 відсотків. Якщо наші громадяни почали значно менше купувати продукти і товари, менш активно відвідувати заклади громадського харчування і рідше користуватися побутовими послугами, то, питається, що вони тоді роблять зі своїми «збільшеними» доходами?

ФЕСТИВАЛЬ НАПОЇВ

Справжній фестиваль алкогольних напоїв запропонували споживачам місцеві винороби. Скажімо, кожна пляшка коньяку має свій неповторний смак. В одній — аромат сухофруктів, в другій — присмак ванілі, в третій — букет парфумів. Найдивовижніше те, що на всіх цих пляшках етикетки одні й ті самі — «Бренді «Десна» і «Коньяк «Таврія».

Перевірки фахівців управління захисту прав споживачів показали, що в одеських, кримських і миколаївських магазинах продається у великій кількості не тільки підроблений коньяк, але й фальшива горілка. Близько ста декалітрів цього «пійла» вилучено з продажу і визнано непридатними для вживання.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

аналогія

— Тату, вчителька дала завдання придумати оригінальну назву нашій державі.

— Яку це ще?— дивується батько.— Україна, вона і в Африці Україна.

— Ну от кажуть: чорний континент, країна гір і пустель, бананова республіка, морська держава, країна вічних снігів... Щось за аналогією.

— Тоді скажи своїй вчительці, що у нас країна вічнозелених прем'єрів.

— Чому це?

— Їх так часто міняють, що вони не встигають набути досвіду керівництва державою.

— А мене за це зі школи не виженуть?

— Ти ж не прем'єр-міністр!

Сергій АЛЕКСЕЄВ.

м. Вінниця.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Поки що, Рябко, залишаєшся пастухом. Та якщо пропаде хоч одна вівця — відповідатимеш за всіма нашими вовчими законами...

НОВІ ШУМКИ*

Ой на горі, на верхівці,
Там ходили податківці,
Та все згори зазирали,
Чи вже у всіх позбирали.

* * *

Чи встаю я, чи лягаю —
Все реформи виглядаю,
Їх (з досади ледь не плачу):
Київ — бачить, я — не бачу.

* * *

Де такий млинок купити,
Щоби гривні міг робити?
Як зробить таке кружало,
Щоб назад роки вертало?

Микола САВЧУК.

м. Коломия,
Івано-Франківська область.

* ШУМКА — коротка танцювальна пісня жартівливого змісту.

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

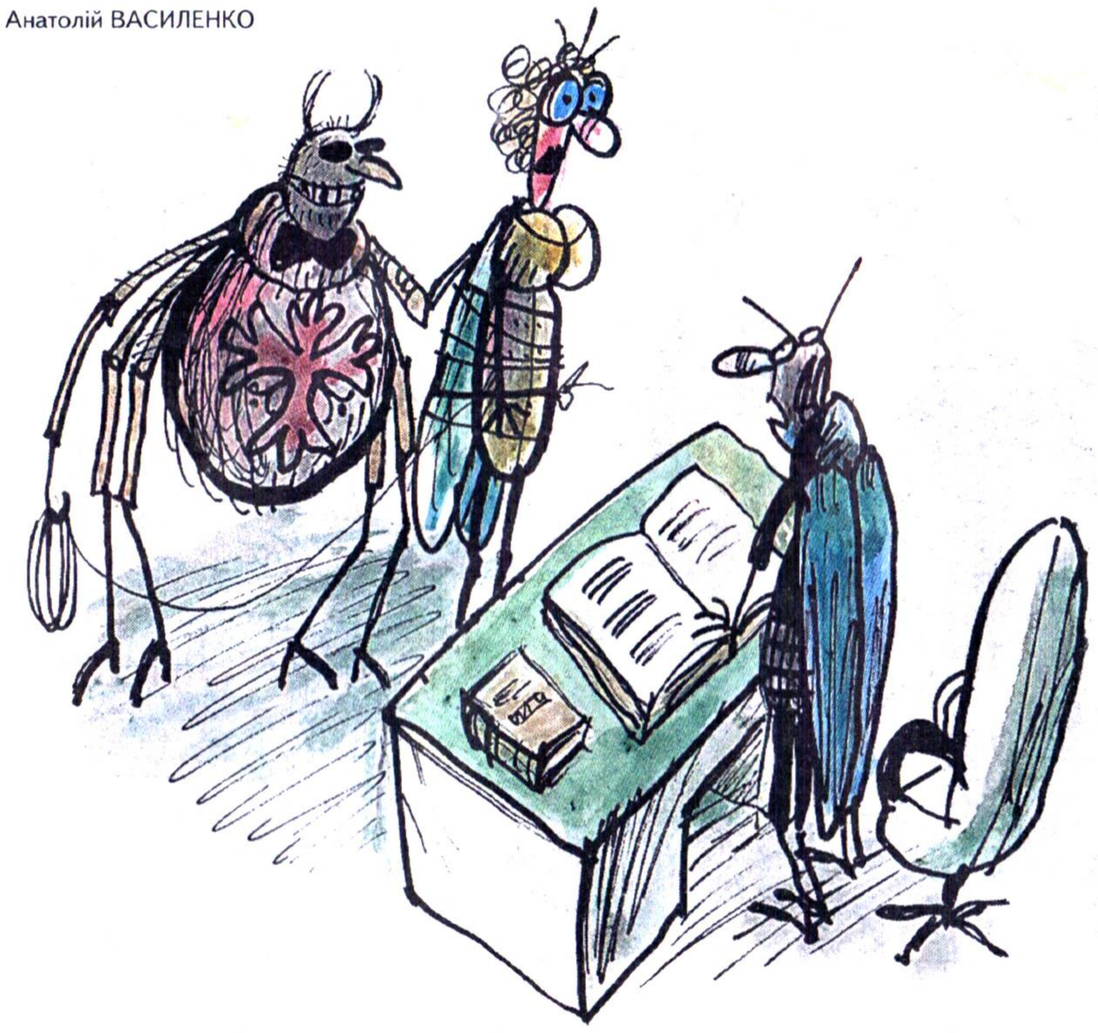

— Пані Мухо! Чи згодні ви стати дружиною Павука?

ГУМОРЕСКА

— Продавець, я ж просив пів кіло сардельок!

— Ну?

— А ви зважили лише 300 грам.

— Ну?

— Ви мені недоважили 200 грам.

— Тю, он ви про що! Я зважила абсолютно правильно, а ті 200 грам я внесла на ПДВ!

— Якого ще ПВД?

— Як, ви не знаєте — що таке ПДВ? Ганьба! ПДВ розшифровується як податок на додану вартість — це такий винахід сучасних економістів.

— Що ви мені казочки розповідаєте, я знаю що таке ПДВ, ПДВ входить у вартість сардельок!

— Вірно! Тільки то той ПДВ, а це інший, це ПДВ на зважування! З кожного зважування вираховується 200 грам.

— Божевілля! Я буду скаржитись! Покличте... власника цієї крамниці!

— Можна, але врахуйте, що за виклик власника крамниці нараховується ще один ПДВ, — ПДВ на виклик — 7 відсотків!

— Нічого собі! Що ж мені робити?

— Вам сардельки потрібні?

— Аякже!

— Тоді беріть і радійте!

— Жіночко, чому мені радіти?

— Тому що я не беру з вас ПДВ на ПДВ!

— А хіба беруть і ПДВ на ПДВ?

— Поки що вибірково, на розсуд продавця, але незабаром... Адже ПДВ за своєю суттю — надзвичайно цінний податок. Ви як думаєте — звідки беруться гроші на зарплату пожежникам, послам в іноземних державах та всій нашій багатотисячній армії держслужбовців?

— А мені начхати — звідки! Мені потрібні сардельки!

— От і я про те ж! Забирайте свої сардельки та йдіть, інакше я буду вимушена нарахувати ПДВ на витрачений на вас час. Кожна хвилина у грошовому еквіваленті — це 2 відсотки від вартості покупки.

—О господи, краще не треба! Давайте сардельки, і вважайте, що мене вже тут нема!

Олександр ПЕРЛЮК.

Усмішки з конверта

УСЕ ПОЧАЛОСЯ

У пологовому будинку, роблячи черговий обхід, головлікар побачив у палаті чоловіка.

— Як ви сюди потрапили?

— Ех, лікарю! Все почалося з того, що якось замість дружини я вимив посуд...

ОГОЛОШЕННЯ

Оголошення в аеропорту: «Шановні пасажири! Ми просимо всіх, хто загубив коричневий гаманець з двома тисячами доларів, не юрмитися, а стати по двоє в чергу до віконечка бюро інформації».

РЕЦЕПТ САЛАТУ

Рецепт салату «Святковий»: узяти 100 грамів олів'є, додати 100 грамів горілки, потім додати ще 100 грамів горілки, потім додати 150 грамів горілки і 200 грамів коньяку за смаком. Після цього опустити обличчя у тарілку — салат готовий!

КОНСУЛЬТАЦІЯ

— Лікарю,— каже молодий чоловік,— я прошу руки вашої дочки!

— І не мрійте про це, по вашому вигляду — у вас хворі нирки!

Засмучений юнак прямує до дверей.

— Зачекайте!— запинив його лікар.— З вас сто гривень за консультацію.

ЖАБА

Іде Іван Царевич у французький ресторан, а там: жаби смажені, жаби варені, жаби під соусом... Іван Царевич образився, каже пересердя:

— То вони з ними ось так! А я, дурень, одружився!..

БІЛЬШЕ НЕ ЛЮБИШ

— Коли ми тільки поженилися, ти собі брав маленькі шматочки, а мені залишав побільші. Ти мене більше не любиш?

— Таке скажеш! Просто ти стала готувати краще.

Надіслав В. ВОВК.

м. Мелітополь.

ІРОНІЗМИ

● *Життєвий трикутник: де чоловіки — там і гроші, а де гроші — там і чоловіки.*

● *Спостереження: розумні гальмують на спуску, а дурні — на підйомі.*

● *Вулична бійка — дуже цікаве видовище, але це тільки тоді, коли б'ють не тебе.*

Володимир КУЗЕМКО.

Олексій КОХАН

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

Єрундовані фахівці.

Музейний ікспонат.

Державне крадитування.

Горендатор.

Жиректор.

Кабальне телебачення.

Хворум.

Індернет.

Григорій СТОРОЖ. Феодосій ЛУЗАН.

Хроніка новин

КОНКУРЕНЦІЯ

Останнім часом у медиків міста Абрикосинська з'явились серйозні конкуренти на ринку надання послуг. Тепер швидко, без операції, за розумну ціну будь-хто може змінити свої стать і вік... у паспортному відділі міліції.

ТУРБОТА

Тютюнова фабрика міста Курильська взяла на себе турботу про здоров'я курців. Відтепер сигарети всіх сортів фабрика випускатиме з подвійним фільтром, встановленим із обох кінців сигарети.

Василь ВЕРБА.

Олексій КОХАН (тема Анатолія Василенка)

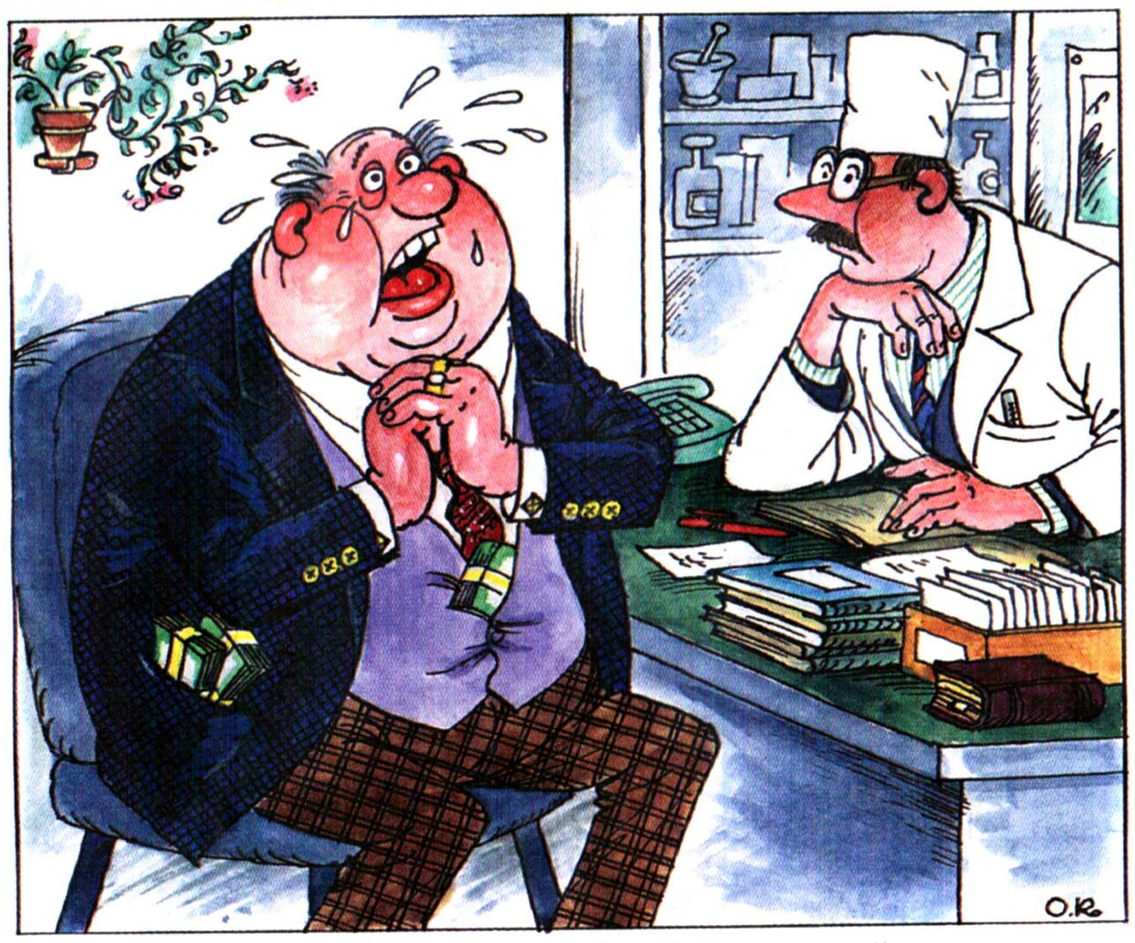

— Лікарю, що робити? Я весь такий корумпований, такий корумпований...

Діалоги

ВІН ДУМАВ

Пасажир питає провідника:

— Чи скоро Харків?

— На цій лінії Харкова немає.

— Як немає? Мені до матері! Ви ж дивились мій квиток?

— Дивився. Я думав, вам до батька.

НЕ КУХАР

Як трапляється з іншими, сталося це і з Кирилом. Прибув уранці з відрядження, а в ліжку замість дружини лежить якийсь чоловік.

— А Ольга де?

— А Оля на кухні готує сніданок.

— А ти... а ти...

— А я не кухар, я аптекар.

Петро ЛЯШЕНКО.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Коли ми дивилися по телебаченню олімпійські ігри, то дуже переживали за невдачі наших земляків. Не привезли жодної нагороди! Але, віримо, країна наша молода і всі досягнення в спорті попереду. А от чому ж тоді не вірить в майбутні спортивні успіхи директор нашої школи Валентин Леонідович? У нас у класі проводиться урок фізкультури раз на місяць. І то під час цього уроку класний керівник примушує нас прибирати територію навколо школи. З таких, як ми, не виростуть чемпіони і рекордсмени!

Учні десятого класу Сиївської школи.

Дніпропетровська область.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

Вечірня казка для дорослих

Колишній цар звірів, а нині Голова Лісової Адміністрації Левко Львович Лев добіг того віку, про який кажуть — «Сивина в бороду, а біс у ребро!» Отой біс і спокусив Левка Львовича. Дружина його, підстаркувата Леокадія Борисівна давно вже не викликала у Левка Львовича сексуальних емоцій. І от якось на фуршеті після презентації книжки професора Осла Ішаковича Вислюка «Мудрі поради для Верховної Ради» познайомився Левко Львович з молодою красивою змією Анакондою Степанівною і закохався в неї по самісінькі, як то кажуть, вуха. Замакітрилося у нього в голові, і вирішив він кинути свою зморшкувату перепічку Леокадію Борисівну і одружитися із пишношкірою Анакондою Степанівною. Вислухала Анаконда Степанівна безладні закохані теревені Левка Львовича і після перших палких обіймів сказала:

— Добре, я згодна! Тільки за однієї умови — якщо ти зміниш свою зачіску. Дуже мене дратує твоя патлата грива! Давай я тебе одведу до знайомої перукарки Кобри Іванівни. Хай вона тебе підстриже.

Ну, що таке зачіска, коли серце у грудях калатає, як дзвін, від палких почуттів і нестриманих бажань!..

— Веди!— трусонув гривою Левко Львович.

І повела Анаконда Степанівна замакітреного Левка Львовича до перукарського салону Кобри Іванівни. І зробила Кобра Іванівна Левку Львовичу сучасну молодіжну коротку стрижку «їжачок».

Глянув на себе у дзеркало Левко Львович і ледь не впав. Звідти дивилося на нього щось капловухе і чудернацьке з обвислими старечими щоками. Раніше ті щоки прикривала грива, а тепер...

Присутній у перукарському салоні Бегемот Гіпопотамович, який прийшов робити собі манікюр, весело реготнув:

— Ну, блін, ти й опудало! Ха-ха!

Як почула те Анаконда Степанівна, спалахнула — за опудало заміж вона, красуня, вийти не могла. І тому з перукарні негайно втекла.

Левко Львович був у відчаї. Спробував він повернутися до Леокадії Борисівни, але та його й на поріг, зрадника, не пустила. І з роботи Левка Львовича попхнули — який може бути у опудала керівний імідж, чи пак авторитет?.. Всі від нього відвернулися. І тепер бомжує Левко Львович, чекаючи, поки грива не відросте. А лев'яча грива росте довго...

На добраніч, дорогі читачки тьоті і читачі дяді, особливо ті, що добігли віку, про який кажуть — «Сивина в бороду — біс у ребро!» Хай вам і уві сні страшному не насниться те, що сталося із Левком Львовичем! І бувають же такі зміюки серед вас, дорогі читачки тьоті!

А в усьому винен професор Осел Ішакович Вислюк із своєю презентацією книжки «Мудрі поради для Верховної Ради».

Всеволод НЕСТАЙКО.

ПАСТКА

Як стверджує один мудрий старшина міліції, всі громадяни поділяються на дві категорії — потенційних злодіїв та потенційних потерпілих. Проте цієї мудрості не знав громадянин Безпалий. Він сидів у залі чекання залізничного вокзалу, коли симпатична дівчина попросила його приглянути за її речами.

— За кілька хвилин повернуся,— чарівно посміхнулась вона.

І справді, повернулася у супроводі кремезного хлопця. Демонстративно дістала гаман із сумки.

— Куди мої гроші поділи?— запитала дівчина у громадянина Безпалого.

— Ви у мене питаєте?— здивувався чоловік.

— А у кого ж,— уточнив кремезний хлопець.— Ви ж узялися охороняти чужі речі. За них і відповідаєте!

Підійшли ще троє хлопців.

— У мене пропало більше тисячі,— заявила дівчина.— Мабуть, оцей громадянин забрав...

— Віддавайте гроші! Бо покличемо міліцію,— попередив кремезний хлопець.

— Та гляньте, у мене всього триста сімдесят гривень,— витягнув громадянин гроші з кишені.— Маю лише на дорогу. А тих ваших грошей і в очі не бачив!

Громадянин обурювався, почав запрошувати сусідів у свідки. Та зрештою зрозумів, що потрапив у пастку. І залишив заяву у відділі міліції.

А за півтора місяці запрошують потерпілого Безпалого до відділу. Як виявилось, затримали злодіїв. «Симпатична дівчина» В. Б. Тухач та її приятель Ю. М. Мельник, без певних занять, ошукували громадян, забираючи у них гроші. І у такий спосіб заробляли собі на безхмарне життя.

В. НОЩЕНКО.

м. Черкаси.

НА ВУЛИЦІ — СПЕКА

На вулиці рання весна. Люди ходять у плащах і куртках. А ваш приятель — в шортах і футболці.

— Ти що, здурів?— делікатно поцікавитесь.— Може, тебе щойно роздягли?

— На вулиці — спека,— каже приятель.

— Яка спека? Ти чув по телевізору, за прогнозом — заморозки?

— Нічого подібного! Літня температура. Сам бачив, коли з дому виходив...

Виявляється, ваш приятель придбав собі градусник спільної польсько-української фірми «Ванда». Якщо і ви наслідуєте його приклад, то і вам ніяка холоднеча не буде страшна. Оскільки градусник, що висить за вікном, помиляється на плюс сімнадцять градусів.

В. КОСТЮК.

м. Київ.

Георгій МАЙОРЕНКО

Микола КАПУСТА

Володимир АДАМОВИЧ

ВИ ТЕЖ МОЖЕТЕ

Чоловіки із заздрістю дивляться телевізійні передачі про сучасних суперменів. У них аж дух захоплює, коли такий супермолодик, переможець якого-небудь зонального змагання з карате чи іншого виду єдиноборств, неквапливо підходить до купи цегли і починає ребром долоні трощити цеглину за цеглиною.

Чоловіки заздрять суперменам. Бо не вміють так легко демонструвати свою силу. І помиляються.

Ви теж це можете, шановні чоловіки. Незалежно від вашої спортивної підготовки чи фізичних спроможностей. Головне — правильно вибрати цеглу.

От якщо, скажімо, ви візьмете цеглу, яку випускає акціонерне підприємство «Будтранс», що на Миколаївщині, то її навіть бити не треба. Вона розсипається, перетворюється на пісок при першій же спробі взяти її в руки.

О. ГАРМАШ.

м. Миколаїв.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

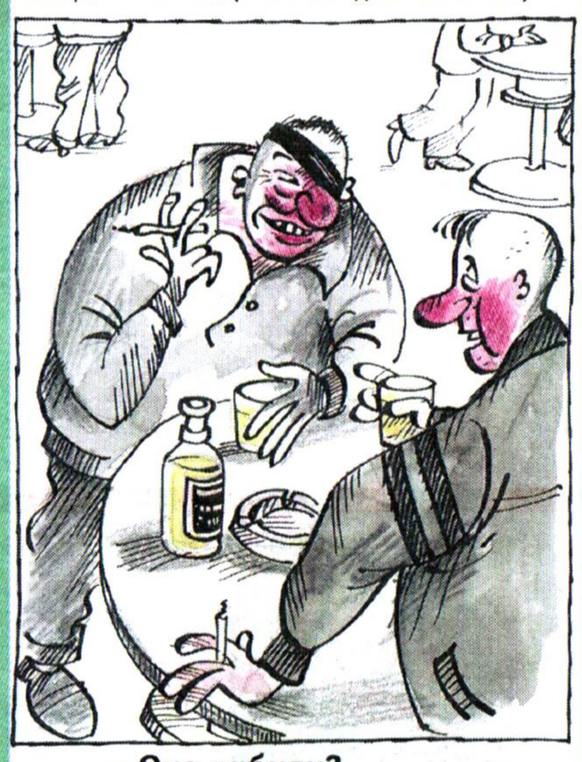

— Око вибили?
— Зате тепер не двоїться.

БАЛЬЗАМ НА РАНИ

Може, це когось і дивує, а от мене — ніскільки. Просто люди потроху перестають звертатися до ескулапів. Воно й справді морочливо: очікувати на прийом до лікаря, здавати аналізи, проходити обстеження. А питається — навіщо?

Купуєш у магазині пляшку бальзаму «На сто травах», виготовлений у Криму, у селищі Сонячному. І тут на етикетці читаєш — «універсальні ліки»! Якщо ви втомлюєтесь, у вас «трапляється запаморочення» — налийте собі чарочку бальзаму. Якщо мучить ревматизм чи болить шлунок, ниють нирки, стріляє в попереку, вжийте кілька чарочок — і забудете про всі ваші недуги!

Як легко відступають хвороби, а натомість наше життя наповнюється безтурботною радістю. Приміром, варто прийняти кілька ковтків напою — і одразу почуєте в собі силу двох сердець, назавжди забувши дорогу до кардіологів.

Ну а особливо цей бальзам прописаний для душевних ран! Бо саме таке читаємо на етикетці: якщо мучить вас нудьга, випийте — «поліпшує настрій».

Автори напою не уточнюють, скільки крапель, ложечок чи чарок треба вживати саме для поліпшення настрою.

Я от спробував. Впив пляшечку цього бальзаму — нудьгу зняло як рукою! Розвеселився. І пішов до магазину по другу пляшку.

О. ЛИТВИН.

Крим.

Дебют у «Перці»

Максим Колумбет — учень 9 «Б» класу СШ № 54, що у місті Києві. Друкувався у дитячій газеті «Перченя». А тепер он «добрався» й до «Перця». Сподіваємося, на досягнутому не зупиниться.

ЦЕ БУЛО У ЗАПОРІЖЖІ

Із побаченого і почутого

У кардіологічному відділенні обласної лікарні ранковий обхід. Професор підходить до одного хворого. Передивившись історію хвороби, каже:

— Вам, хворий, слід утриматись від розумової праці. До речі, чим ви взагалі займаєтесь?

— Я, професоре, пишу програми для наших депутатів.

—Ну-с, тоді, друже, можна. Це не зашкодить...

* * *

Дві бабусі зустрілися у «Дубовому гаю».

— Дусь! Йду я оце повз ресторан і бачу... Кого б ти думала? Трьох п'яних негрів. Ну, точнісінько як наші! Тільки морди в них не червоні. А так усе те ж саме...

* * *

На перон станції Запоріжжя-1 вибігає захеканий чоловік з величезними валізами і з жахом дивиться на червоний вогник заднього вагону від'їжджаючого потягу. Чоловік кричить щось незрозуміле услід потягу, потім звертається до чергового по вокзалу:

— Скажіть, це був останній поїзд до Харкова?

— Ні, передостанній.

— Чудово! Виходить, я все-таки сьогодні поїду до Харкова?

— Навряд. Цей передостанній так запізнився, що останній пішов півтори години тому!

Данило КАРМІНСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

ЧОЛОВІК — НА ПРОДАЖ

ГУМОРЕСКА

Марія Іванівна продала свого чоловіка. Спочатку думала, чи варто? А потім — чому б і ні! Користі в домі від чоловіка ніякої. Він нічого не робить, тільки лежить на канапі, читаючи газету. Прийшли інші часи і тримати дома зайвий рот стало важкувато... З іншого боку, і виганяти живу істоту на мороз було жалко.

Та от якось у газеті поміж безплатних об'яв Марія Іванівна прочитала: «Куплю чоловіка». Спочатку вона не повірила власним очам. Потім вирішила, що це жарт. Потім... потім набрала номер.

Відгукнулися приємним жіночим голосом.

— Купуєте чоловіків?— напрямки спитала Марія Іванівна.

Співбесідниця радісно підтвердила:

— Так, так!

Марія Іванівна тихо поклала трубку. А наступного дня поспішила на базар. Чоловік покірно йшов слідом, читаючи на ходу газету, і тихенько зітхав. Йому було жаль затишної канапи.

Стала скромно, біля паркану. Підходили і прицінювалися, але, дізнавшись, що чоловік — інтелігент, інженер і безробітний, поспішали геть.

І тут раптом біля Марії Іванівни зупинився білий «Мерседес». З нього вилізла дама в шкірі й соболях.

— Можу в доларах,— діловито сказала дама, прискіпливо оглядаючи товар.

— Інтелігент,— чесно зізналася Марія Іванівна.

— Гаразд. Тобто, вихований, грубощів не дозволить?

— Інженер...

— От і чудово!

— Безробітний.

— А навіщо йому працювати? Він мені для інтер'єра потрібний.

Поторгувалися, як ведеться, і вдарили по руках.

— Канапа буде?— несміливо втрутився чоловік.

— Італійська тебе влаштує?

— Цілком!..

І чоловіка повезли. Марія Іванівна помахала услід, утираючи мимовільну сльозу. В другій руці вона цупко стискала пакет з валютою.

Підприємлива Марія Іванівна пустила гроші в оборот, відкривши продуктовий павільйон. А потім, десь за півроку, втомившись самотньо перерахувала доходи, задумалася і написала об'яву в газету: «Куплю чоловіка. Недорого».

Ринкова економіка, панове!

Н. БУЛАТОВА.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Колись говорили: «Буде хліб, буде й пісня!» Минулого року селяни зібрали пристойний врожай. Тільки щось не чути «пісень» у наших селах. Бо хоч врожай і виявився у півтора рази вагомішим, ніж у попередні роки, прибутки аграріїв зросли лише на 2,5 відсотки. Виявляється, посіяти і зібрати, то лише половина діла. Треба вигідно продати. А у нас, буває, ринкова ціна на зерно падає за місяць майже вдвічі. Зернотрейдери намагаються так її збити, що селяни тільки потилиці чухають: «Де ж та обіцяна державна підтримка?»

М. ГУБЧЕНКО.

Сумська область.

ХВОРИЙ

ГУМОРЕСКА

Захворів я. Температура, сльози на очах, у грудях болить. Ну, просто всі симптоми грипу. Зібрався вже, було, йти додому, а тут співробітники — до чого чуйні люди — кинулися поради давати.

— Григоровичу, ось сьорбни трохи «фанти». У неї такий протизапальний ефект, що все відразу як рукою зніме.

Сьорбнув.

Тримай, Грицьку — простяг мені товариш пів апельсина.— Тут скільки фітонцидів, що будь-яке запалення за мить зніме.

— Григорію Григоровичу, будь ласка, випийте антигрипіну. Це ж медичний препарат, а не городина якась.

З'їв і випив.

— Ось що, Грицаєнко. На тобі ложечку «Бітнеру». Кращого засобу в світі нема.

Взяв.

— Натри окрайчик цибулею й швидко з'їж, доки летючі частинки не випарувались.

Натер, з'їв.

— Це тобі мукалтин, аспірин та дімедрол. Їхня суміш вбиває хворобливі мікроби на протязі однієї години.

Змішав, випив.

— Підніми руки й глибоко вдихай. Організм знає, що робити. Мобілізує всі захисні функції й переможе хворобу.

Підняв, подихав. У голові замакітрилось і я втратив свідомість.

Лікар швидкої допомоги, що привів мене до тями, запитував у моїх співробітників:

— Чого він такого нажерся? Давно я не зустрічав із таким гострим отруєнням пацієнтів.

Олександр НОСЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Васю! Ми вийшли на слід спонсора!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Я винайшов колесо Фортуни!

Віктор ПОПОВ

Олексій КОХАН (тема Миколи Пшінки)

Анатолій АНДРЕЄВ

Сергій ТЕРЕЩЕНКО

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ДІРОЛ — свердло.

ЗЕМЛЯК — кріт.

СУДАК — голова суду.

ВОДЕНЬ — фонтан.

КІНЕЦЬ —поні.

КІННОТА — музика для фільму.

КОНВЕРСІЯ — точка зору коня.

Флоріан БОДНАР.

●

НАКЛЕПНИК — бондар.

КОКЕТКА — дружина кота.

ПОЛЯРНИК — агроном.

Борис СЛЮСАР.

ПРИМХЛИВІСТЬ ГРОМАДСЬКОЇ ДУМКИ

Причепився Реп'ях до кожуха. Пішов поголос:

— Реп'ях кожуха купив!

— За які такі гроші?

— Когось обікрав!

Приємно було Реп'яхові мати кожуха. Боляче чути — погано про нього говорять.

Невдовзі несли кожух повз терник. Зачепився Реп'ях за тернову гілку та так на ній і лишився.

Знову галас:

— Реп'яха роздягли!

— Серед білого дня!

— Побачили на голому сорочку!

Прикро було Реп'яхові — втратив кожуха. Стало приємно — всі йому співчувають.

Байки у прозі

ЛИС, ПРО ЯКОГО ГОВОРЯТЬ, ЩО ВІН ХИТРИЙ

Завітав до Лиса Ховрах. Стоїть на порозі, з ноги на ногу переступає. Сказати щось хоче. Та не наважується.

— Говори, якщо вже прийшов,— посміхається Лис.

— Та-а..,— зволікає Ховрах.— Ну-у... одне слово,.. мені пощастило. Скарб знайшов. Важкий. Сам не підніму. А вдвох... ми б подужали. Але...

— Що «але»?

— Боюсь я... Справу завершимо, а ти мене в дурні пошиєш.

— Он як?! Хіба так я з тобою вчиняв?

— Відверто кажучи... ще ні. Але усі знають: Лис — хитрий.

— Який же я хитрий,— зітхнув Лис,— коли усі знають, що я хитрий.

Повірив Ховрах. А Лис і справді був хитрий...

Микола ВОЗІЯНОВ.

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

✓ Не зміг переступити через свої переконання. Довелось перескакувати.

✓ Усяка влада від Бога. Просто іноді вона проходить по статті «кара божа».

✓ Любити ближнього легше, коли він подалі.

✓ Добре, де нас нема? Нічого, всі там будемо.

✓ Неоціненний досвід. Це що, про наші пенсії?

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

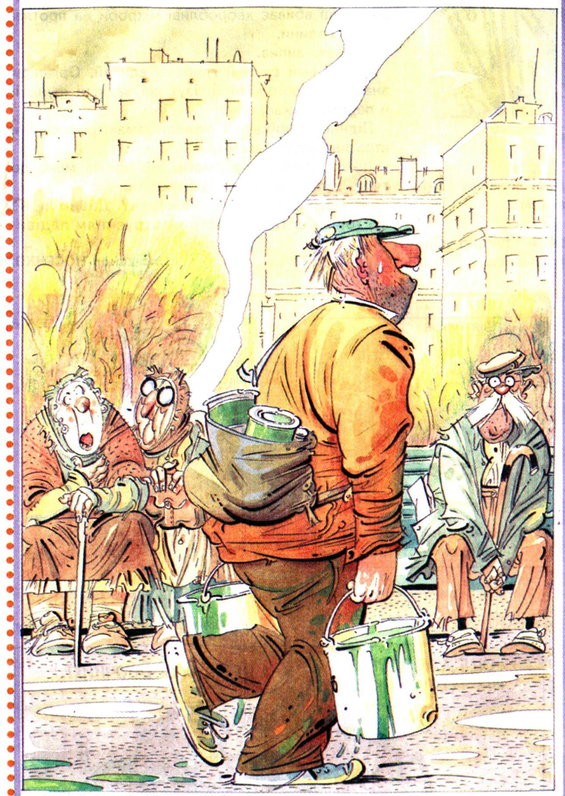

— Мій сусід знову зелену фарбу поніс. Мабуть, долари фальшиві штампує...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Заєць перестав бути вегетаріанцем, і тепер — такий крутий!

Вінегрет із перцем

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Олексій КОХАН

— А що ви робите, коли у вас горло болить?
— Кашляю і чхаю.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Так ти, кажеш, став лідером Партії рівних можливостей?!

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Віктор ПОПОВ

Георгій МАЙОРЕНКО

Олексій КОХАН

Олексій ТАЛІМОНОВ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Лікарю, у мене лихо: вже кілька років не сплю ночами...
— Ну, не таке вже й лихо...
— Е, не кажіть! Уже від цього маю восьмеро дітей...

Олексій КОХАН

Народні усмішки

ПРОПОРЦІЙНА ЯКІСТЬ

— Скажіть, будь ласка,— звертається пацієнт до лікаря,— чому в мене такі погані аналізи?

— А скільки ви за них заплатили?

— По десять гривень за кожний.

— Е, голубе, хороші аналізи набагато дорожчі!..

ПОДАРУНКИ

— Петрику, що ти отримав на свій день народження?

— Електричний поїзд і запотиличник від тата, бо я не дав йому пограти.

ЯК НОРМАЛЬНИЙ

— Марійко, я тебе обожнюю! Я просто божеволію!..

— Слава Богу, нарешті ти заговорив, як нормальний...

КРАЩІ РОКИ

Під час сварки жінка — до чоловіка:

— Ти, якому я віддала кращі роки свого життя!

— Не кажи так,— просить чоловік,— мені страшно подумати, що мене очікують ще гірші роки!

НЕ ЗА АДРЕСОЮ

— Лікарю! Рятуйте, страшенний біль у шлунку,— просить терапевта бабуся.

— Щось з'їли?— питає той.

— Так, ягідки у лісі.

— Які?

— Ой, я не розгледіла...

— Тоді вам не до мене, а до окуліста.

Почув і записав
Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
смт Кіровське у Криму.

Народні усмішки

БРОНЯ

В Одесі на залізничному вокзалі жінка запитує чоловіка:

— І чому в касі не дали тобі квитків?..

— Розумієш, усі місця заброньовано...

— Це що — бронепоїзд?

Почув і записав
Микола ЖУРАВЕЛЬ.
м. Ізмаїл.

ТЕПЕР ВАЖКО

Суддя до бабусі:

— Чому ви хочете розлучитися із своїм чоловіком?

— Бо його ім'я трудно вимовляти.

— Яке?

— Кон... Кош... Костянтин...

— А раніше ж вимовляли?

— Звичайно.

— А тепер чому не вимовляєте?

— Бо не маю зубів.

ПЕРШЕ КВІТНЯ

Побачила жінка свого п'яного чоловіка та й каже:

— І сьогодні будеш брехати?

— Сьогодні — перше квітня... маю право.

ПРАВДА

Підбігає циганка до тітки та й каже:

— Дайте мені гривню, скажу вам правду.

— Прошу. А тепер кажи.

— У вас у кишені зменшилося грошей на одну гривню.

ЗНАЄ

Жінка до чоловіка:

— Не подумай сказати Катерині, що ми закололи кабана. Вона зразу прибіжить позичати сало, а потім не віддасть.

— Чому?

— Бо я у неї восени позичила шматок і не віддала.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Благаю, не дихай, ми зараз цей будинок комісії здавати будемо...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У залі лікар є? Дездемоні погано...

Наші незабутні одноперчани

Дружній шарж
Анатолія АРУТЮНЯНЦА

Віталій КОВАЛЬ

Йому виповнилося б сімдесят. Читачі пам'ятають друковані в «Перці» його веселі оповідки, іскрометні гумореси.

ІМ'Я ДЛЯ ВНУКА

У Йвана народився перший онук.

— Давайте назвемо Олегом,— запропонувала невістка.

— Або Ігорем, — сказав син.

— А я б назвав Іваном,— поважно сказав дід Іван.

— Чи ти з глузду з'їхав, старий?— обурилась баба.— Сам Іван, син Іван та ще й онука хочеш наректи Йваном.

Так і не дійшли згоди.

На звіздини зібралися гості: названі батьки, рідня, сусіди. Гуртом стали гадати, як наректи дитину. Але скільки гостей, стільки й імен. Дід Іван запропонував: нехай кожен назве ім'я, а він занотує на папірці, згорне отак і покладе в шапку. Батько потім витягне одного, і яке ім'я трапиться, так і назвемо.

На це всі пристали.

Настриг дід папірців, сів на покуті й записує. Йому кажуть: «Андрій» — він пише «Іван», кажуть «Павло» — він знову Іван. Двадцять папірців — двадцять Іванів.

Батько витягнув одного, глянув мигцем і мовчки протягнув руку за другим.

— Е, ні,— сказав дід.— Хай уже буде, як там написано!

І швиденько вкинув решту у палаючу грубу.

У ДУРНЯХ

Як швидко і весело плине час, коли його гробити вміючи!

Ось, приміром, узяти б нас. Їдемо ранком у електричці. Дивимось. Той кросворд розв'язує, той книжку читає. А он той, в окулярах, сам із собою у шахи грає. Шахівницею б його по голові, щоб тілігента не корчив! Нудьга!

Дістає Василь колоду карт.

— Здамо?

— Здамо!

Раз здали, два здали... Гульк — уже Київ. На пероні дограли. Василь поривався бігти, мовляв, на роботу запізнимось. Не пустили. Робота не вовк. Заготовок звечора все одно не підвезли. Сховаємось у куток і будемо пекти далі.

— Козир кресті — дурак на мєсті!

Роботу в цеху, правда, завжди знайти можна. Та нехай її інші шукають. Козир кресті... Поїхали!

Раз здали, десять разів здали. Гульк — вечір. Додому час. І незчулися.

Ні, немає в світі гри над карти. Нащо вже гра «козел», а й та поступається підкидному. Для «козла» стіл потрібен, а в дурня можна пекти, стоячи на одній нозі в переповненому трамваї, в повітрі — у літаку, на воді, під водою. Де завгодно і коли завгодно. Цікаво, а космонавти грають під час польоту? Я б грав! Я б усюди грав. От, скажімо, більшість не любить стояти в довгій черзі до лікаря, а для мене то — втіха. Награ-аєшся! А як уже у відпустці награєшся, то й сказати не можна! З ранку до ночі, з ранку до ночі. Ще й ночі прихопиш. Клас! Одного разу відпочивав я на чорноморському узбережжі. Інші нудьгують. Хто в морі кисне, хто за м'ячем гониться. А ми за картами розкошуємо. Аж права рука боліти починає, аж мозолі на кінчиках пальців! За місяць я залишився в дурнях шістсот тридцять разів і дев'ятсот сорок залишив інших. Є що згадать!

А то ще їздили ми в круїз по Середземномор'ю. Як залізли в каюту в Одесі, то тільки в Одесі й вилізли. Правда, виткнулись раз на берег десь у Африці — нову колоду карт купити, а там — жара! Пекло! Ну його. Подумаєш, закордонів не бачили. По телику щодня показують. Набридло. І знову — в каюту.

Значить, так. Він мені туза. А у самого на руках — дві шістки і вісімка. Козирна. Я відбився і йому дві дев'яточки. А що, взяв? Хехе... Цирк! Спогадів на два роки стачить. Що то — круїз. Ніде з таким запалом я ще не грав. Хіба що у Василя на свайбі, коли він сорок разів за ніч дурнем залишився. Аж молода на ранок плакати почала. А ми її ну втішати:

— Не плач! До вечора далеко, ще відіграється.

І відігрався.

...Летить час, летить. Як експрес уночі. Тук-тук-тук, тук-тук-тук... Все ближче до краю, все ближче до краю. Раз здали, сто разів здали, тисячу. Гульк — уже край. Ану, хто тут у дурнях? Злазьте! Приїхали.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

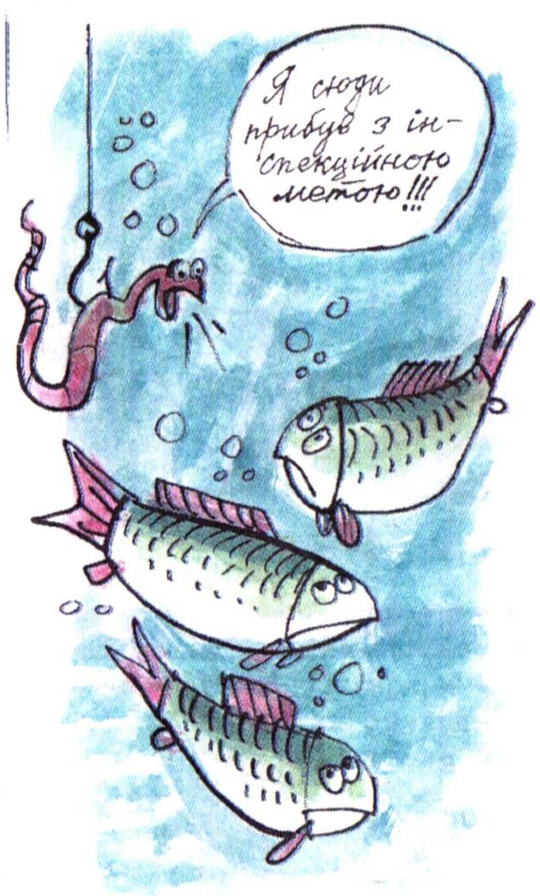

Олексій КОХАН

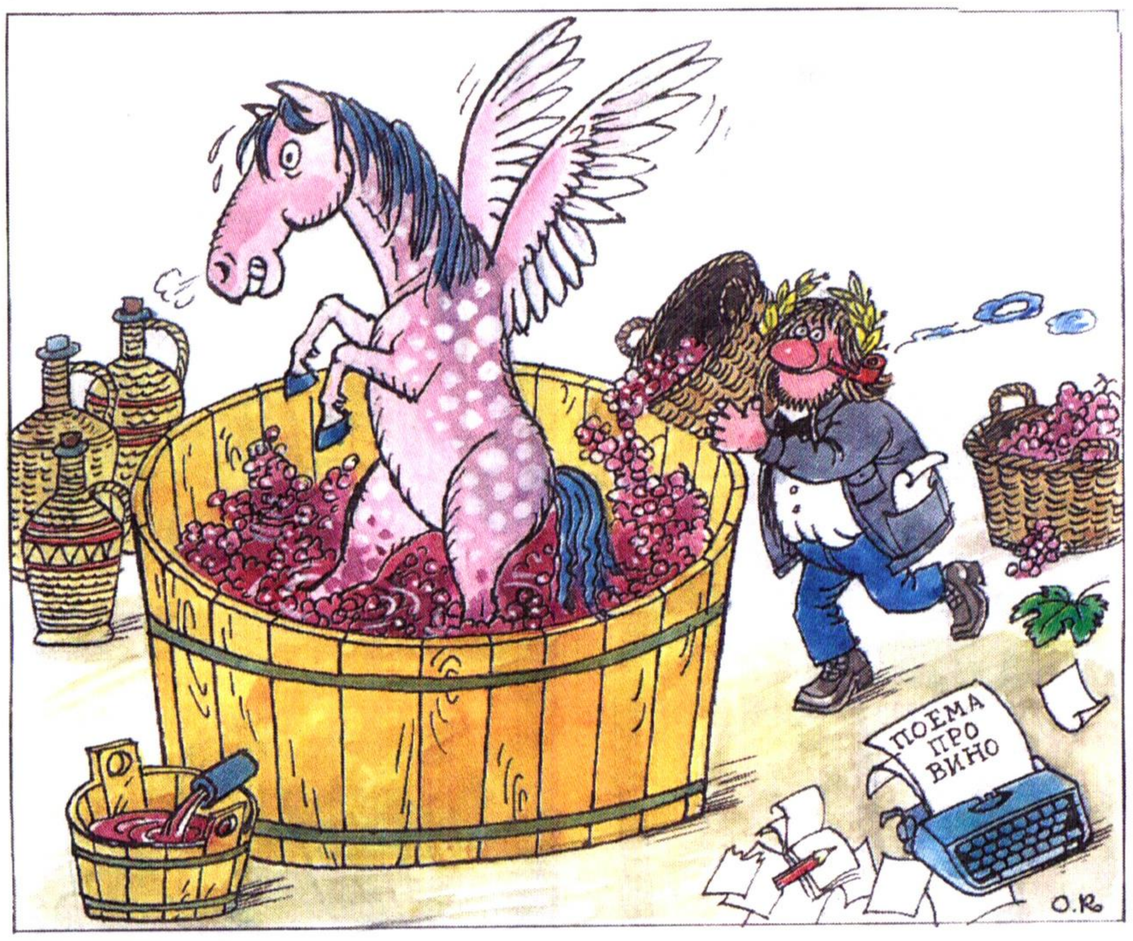

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

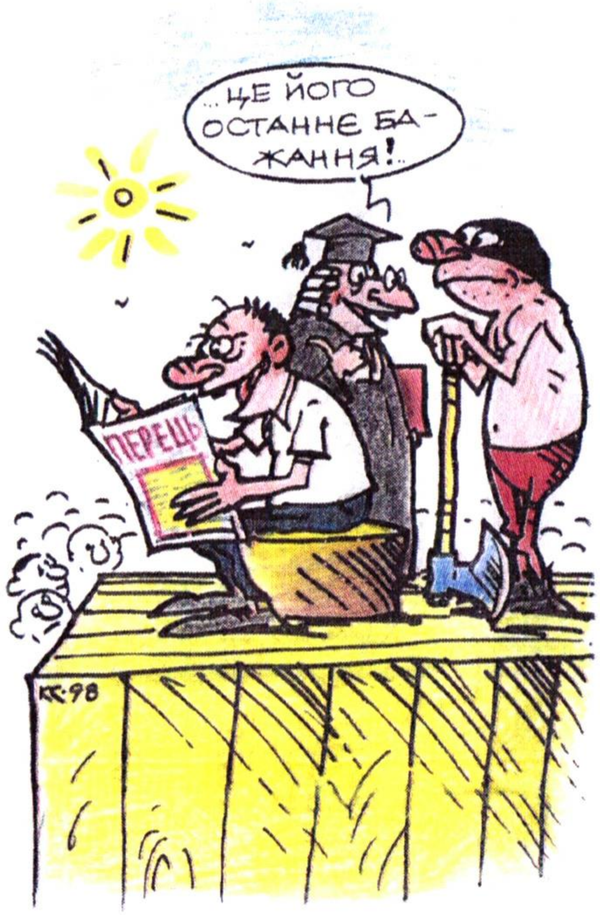

ПОКИ НЕ ПІЗНО

ГУМОРЕСКА

— Сидорчук, а чи відомо тобі, що ситуація в країні тримається під контролем?

— Жах!

— Намітились позитивні тенденції!

— От біда!

— Наприклад, зростання зниження ВВП на 12 відсотків перевищило зниження його зростання!

— Можна з глузду з'їхати!

— Демократія розвивається!

— Катастрофа!

— Торжествує свобода слова!

— Страхіття!

— Оголошена справжнісінька війна корупції та організованій злочинності!

— Ну, все, мені час...

— Почекай, я ще не розповів про успіхи у проведенні адміністративної реформи!

— Не треба, досить, я побіг!

— Куди?

— Збирати валізи!

— Навіщо, адже ситуація покращується!

— То ж бо й воно! Не сьогодні-завтра про наші успіхи дізнаються у всьому світі. Юрби нелегальних мігрантів ринуть у нашу країну, аби хоч краєчком ока побачити цей земний рай.

— Ну то й що?

— Що-що!.. Невже не зрозуміло, що «затопчуть» вони нас.

Олександр ЛЮК.

Зі Зайцем, приїхали!

Діалоги біля дороги

ЕКОНОМІЯ В НАТУРІ

«Новий українець» розповідає приятелеві: — Вован, я в натурі такий «Мерседес» замовив! Уявляєш, кузов — золотий! Колеса — з платини! Кермо — з діамантами! Панель приладів — у смарагдах! Салон вистелено шкурами ягуарів.

— А чому ж я жодного разу на цьому «Мерсі» тебе не бачив?— дивується Вован.— Не їздиш?

— Угадав.

— Боїшся, щоб не вкрали?

— Ні... Невигідно. Знаєш, бензину, гад, багато жере...

АРГУМЕНТ

— Чому перегони «Формула-1» не проводять в Україні?

— Бо за п'ять секунд у нас шини встигнуть не тільки зняти, а й продати...

А ЧО?

Суддя запитує «нового українця»:

— Підсудний, скажіть, за що ви побили таксиста?

— А чо? Ненормальний якийсь попався. Я до нього культурно сідаю. «Крути,— кажу,— бублика на Борщагівку!..» А він?

— А що він?

— «Що, що?» Відразу ні сіло, ні впало мені лічильник увімкнув...

СВІЧКИ

Молодій жіночці, котра тільки-но купила авто, майстер каже:

— Шановна, зачекайте трішки, ми вам поставимо свічки.

— Дякую, дякую,— замахала руками жіночка.— Я постараюсь доїхати додому за світла.

ХТО КОГО ПЕРЕХИТРИВ

Хитрий чоловік вилазить із таксі і вдає з себе захмелілого. Довго нишпорить по кишенях, а потім і каже водієві:

— В-в-вибачте, здається, у мене в салоні випало сто доларів...

Таксист виявився теж хитрим, зробив вигляд, що не почув і натиснув на «газ».

Чоловік помахав йому вслід рукою і твердою ходою пішов до свого будинку.

Микола КАПУСТА

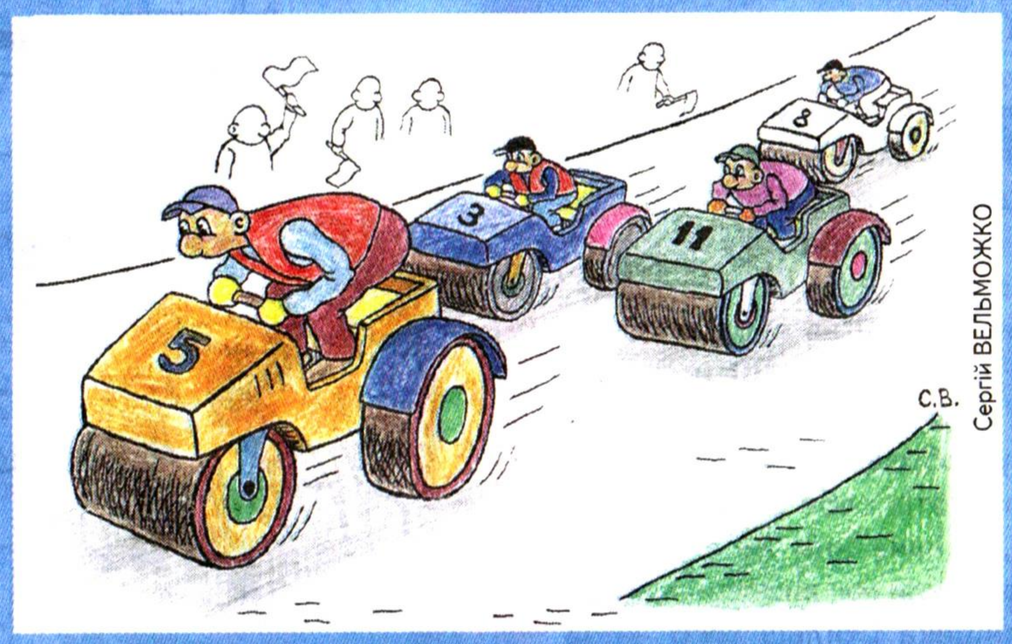

НЕ ДРІМАЮТЬ

Чого тільки не напихають у бензобаки своїх автомобілів контрабандисти: ювелірні вироби, гроші, наркотики... Але цього разу були здивовані навіть працівники кримінального розшуку. Біля митного поста «Должанський» вони зупинили «Жигулі», в якому їхали два громадяни сусідньої держави. А в запаяному баці вони везли... три автомати Калашникова, три газошумових пістолети, патрони...

Але наші служби, як бачите, не дрімають...

РОЗГУЛЯВСЯ АПЕТИТ

У одесита Х. украли автомобіль «Ауді». Приїхав додому пообідати. Вийшов — авто біля будинку немає. Невдовзі йому зателефонували і запропонували за тисячу доларів «посприяти» у пошуку «Ауді». Одесит погодився — і незабаром уже їздив на автомобілі. А через кілька днів він знову приїхав додому на обід. Вийшов — авто немає. Невдовзі йому зателефонували... Але цього разу одесит звернувся до міліції, яка і вгамувала апетит крадіїв.

СТОП-СИГНАЛ

САЛЬНИЙ «ФІАТ»

Працівники Луганської митниці затримали на одній із об'їзних доріг жительку Росії, котра на своєму «Фіаті» намагалася ввезти в нашу країну майже дві тонни... сала.

Долю вантажу буде вирішувати суд. Але як би там не було, ми без того сала не пропадемо.

КРУТІ і КрАЗи

Дехто вважає, що сьогодні з транспортних засобів крадуть «Мерседеси», «Форди» та інші «круті» машини. У ДАІ МВС України інші дані. Виявляється, угоняють і «Запорожці», і велосипеди, і тролейбуси. А останнім часом «пішла мода» на КрАЗи.

ДОДАТОК ДО «ПРАВИЛ ДОРОЖНЬОГО РУХУ»

ПАРАГРАФ 13 «Обов'язки водія при спілкуванні з інспектором ДАІ

Затверджено 1 квітня 2002 року

1. Водій повинен пам'ятати, що, виїхавши з гаража, він уже створив аварійну ситуацію.

2. Водій повинен везти штраф автоінспектору із швидкістю не менше 60 км/год.

3. У випадку, якщо співробітник ДАІ не зупинив водія, водій повинен сам зупинитися і запитати, що сталося, чому не зупинили і не оштрафували?

4. Або ще краще: помітивши інспектора ДАІ, водій повинен сам, без нагадування, порушити яке-небудь правило: перевищити швидкість, зупинити чи повернути, де не дозволено.

5. При розмові з співробітником ДАІ водій повинен звертатися до сержантів «Товаришу офіцер!», а до офіцерів — «Товаришу генерал!».

6. Забороняється цілувати чоботи і руки інспектора ДАІ одними й тими самими губами.

7. Водій не повинен знати правил дорожнього руху краще інспектора ДАІ.

8. Водій може бути відпущений, якщо приведе до інспектора трьох і більше порушників.

Ораз МУХАМЕДОВ

Олексій ТАЛІМОНОВ

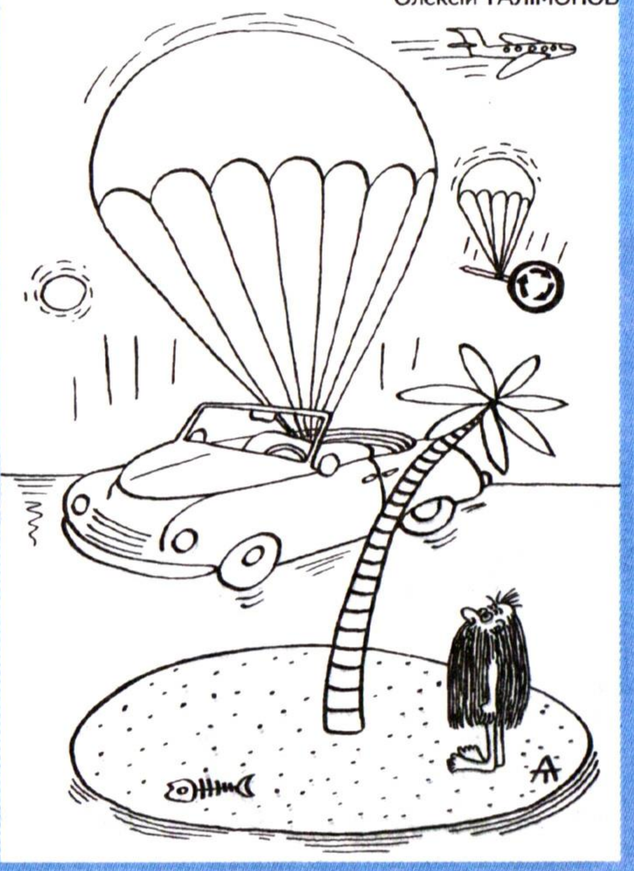

ПЕРЧЕНЯ

ЯК ШИЛЬДБЮРГЕРИ РАКА ПОКАРАЛИ

З німецької народної книги

Одного разу в місто Шильду заповз рак. Прямісінько на базарну площу, де стояла ратуша.

Як побачив це «чудовисько» міський голова, то відразу закричав: «Караул!» і велів у дзвін вдарити, щоб всіх жителів Шильди на раду скликати. А як відомо, шильдівці усі від Великого розуму глупотою рятувалися.

Позбігалися вони усі. А рак сидить собі на площі, вусами ворушить, клешнями клацає.

— А може, це заморський кравець?— мовив хтось із шильдбюргерів.— Бач, які у нього чудернацькі ножиці...

Щоб перевірити цю здогадку, принесли вони шмат гарного полотна і посадили на нього рака. Той поповз по тканині.

— Це він крій розмічає...— вирішили шильдбюргери.

І взялися вони по сліду рака полотно різати. Рак повзе, а шильдбюргери ріжуть. Увесь шматок порізали, але так нічого і не викроїли.

Тоді вони покликали одного підмайстра, котрий довго мандрував по білому світу, а оце повернувся додому.

— Що це таке?— питають його земляки. Той оглянув рака з усіх боків, походив навколо нього та й говорить:

— Багато я бачив чудес у світі, а такого ще не бачив. Якщо хочете знати, що це за створіння, то я вам так скажу: якщо це не голуб, то, очевидно, це лелека, а якщо не лелека, то, швидше всього олень...

Від такої відповіді, зрозуміло, шильдбюргери не порозумнішали, а залишились такими, якими були.

І тут один шильдбюргер наважився погладити рака. А той за руку хап.

Шильдбюргер у крик:

— Пробі! Прийшла моя смерть!

Обурився міський голова, що рак таке у його місті витворяє і вирішив тут же на площі скликати суд і покарати «заморське чудовсько». Десь через півгодини він уже читав вирок: «Оскільки ніхто в Шильді не відає, який звір в наше місто без дозволу забрався, а сам звір обманом хотів себе за кравця видати, одначе ним не виявився, постановили ми: визнати звіра за обманщика і більш того — за вбивцю, оскільки він зазіхав на життя одного з наших жителів. По всьому ми ухвалили, взявши до уваги скарги позивачів, покарати його якнайсуворіше — втопити в річці.

Загнали рака на дошку та й понесли на кару.

Все місто спостерігало за цим.

Принесли до річки і кинули клешнястого у воду. Рак у воді всіма лапами гребе, вусами від радості ворушить.

А шильдбюргери на березі стоять і теж радісно один одного в бік штовхають: — Бачиш, до чого ж йому у воді помирати не хочеться?

Ось так «мудрі» шильдбюргери рака покарали.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

ХИТРИЙ НЯВ

— Ходи, коте, грядку копати.
— Няв.
— Ходи, коте, дрова рубати.
— Няв.
— Ходи, коте, воду носити.
— Няв.
— Ходи, коте, кашу варити.
— Ходи, коте, сало їсти.
— Ня-а-авввв...
А де мені сісти?

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

БІЖИТЬ ПІВЕНЬ

Лічилка

Біжить півень з причілку,
Нагукує лічилку:
— Раз, два — курчата,
Три, чотири — зайчата,
П'ять, шість — гусаки,
Сім, вісім — їжаки,
Дев'ять, десять — йде лисиця,
Нам ховаться,
Їм — жмуриться.

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

КРОСВОРД «ІМ'Я КВІТНЯ»

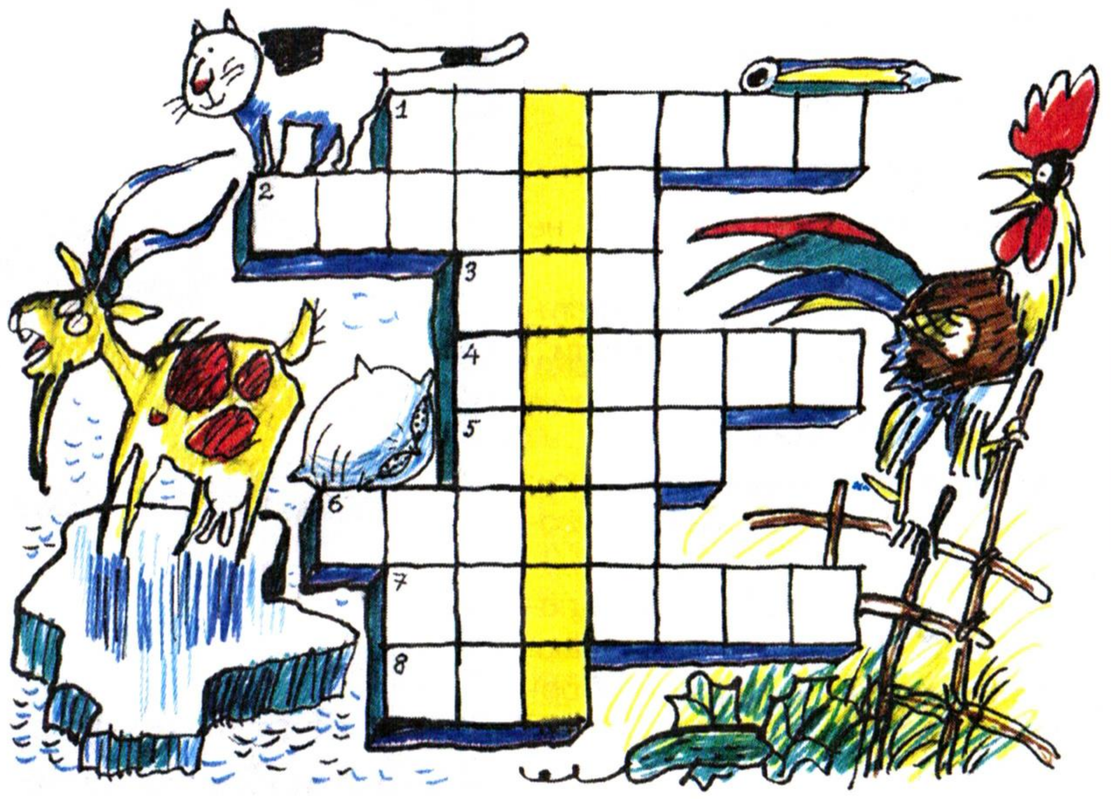

А чи знаєте ви, що четвертий місяць у давнину в Україні йменувався березнем. А також цвітнем, дзюрчальником, водолієм, краснецем... Якщо ви правильно відгадаєте загадки, то у виділеній вертикалі прочитаєте ще одну назву квітня:

1. Піднялися ворота — всьому світу красота.
2. Має гребінь — не може ним розчесатися.
3. У нашої бабусі сидить дід у кожусі,
Проти печі гріється, без води умивається.
4. Довгий, зелений — добрий солений,
Добрий і сирий — хто він такий?
5. Хто народжується з бородою?
6. Вода по воді пливе.
7. Чорний Іван, дерев'яний каптан.
Де носом проведе, там помітку кладе.
8. Що можна бачити із заплющеними очима?

Склав П. МИШКО.

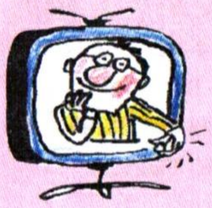

УСЕ ЛЮБИТЬ

— Тату, увімкни мені, будь ласка, телевізор,— просить п'ятирічний Андрійко.
— Там нічого немає,— каже тато.
— А я й нічого люблю дивитися...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ПРИДИБЕНЦІЇ

Перевірив

Дзвінок у двері.

— Хто там?

— Добрий день! Я із ЖЕКу. Перевіряю роботу електродзвінків. У вас він працює?

— А ви що, самі не чуєте?

— Розумієте, я майже глухий. Це єдина робота, на яку ще мені вдалося влаштуватися. Будь ласка, не скаржіться на мене начальству.

— Ну гаразд, гаразд... Тільки приберіть палець із кнопки. А то я теж стану зараз глухим.

— Ви щось сказали?! Говоріть голосніше. Я нічого не чую!

— Ти, глуха тетеря, перестань дзвонити, а то я зараз вийду і дам тоді в писок!

— Ну ось так, знову нікого вдома немає.

Кондиціонер

В ресторані сидить «новий українець». Розвалився на стільці. Підкликає офіціанта:

— Братан, чув, ану збав трохи кондишен, а то холоднувато в натурі.

Офіціант киває головою і йде.

Через п'ять хвилин «новий українець» знову кличе офіціанта:

— Чувак, чув, ану підбав трохи кондишен. Жаркувато стало.

Офіціант киває головою. Йде.

Через п'ять хвилин:

— Гарсон, ану збав кондишен, знову холоднувато...

Офіціант киває головою. Йде. Біля одного столика його зупиняє ще один клієнт:

— Слухай, як ти його терпиш?

Офіціант:

— Та без проблем... У нас і кондишина немає...

У психлікарні

— Лікарю, там у третій палаті у вас лежить нормальний чоловік. Він розказує, що працював м'ясником на базарі.

— Слухайте його більше! У нього манія величі! Він звичайнісінький професор.

Пропажа

Пішов чоловік вранці і пропав на два тижні. Вдома хвилюються. Жінка від горя місця не знаходить. Раптом у двері дзвонять. На порозі чоловік.

Жінка рада біжить, обнімає:

— Петре, рідний! Знайшовся...

А чоловік наставив руку і пробурмотів:

— З-з-зачекай... Я тільки за гітарою...

Денис ОВІД.

м. Нова Каховка, Херсонська область.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Анатолій ВАСИЛЕНКО

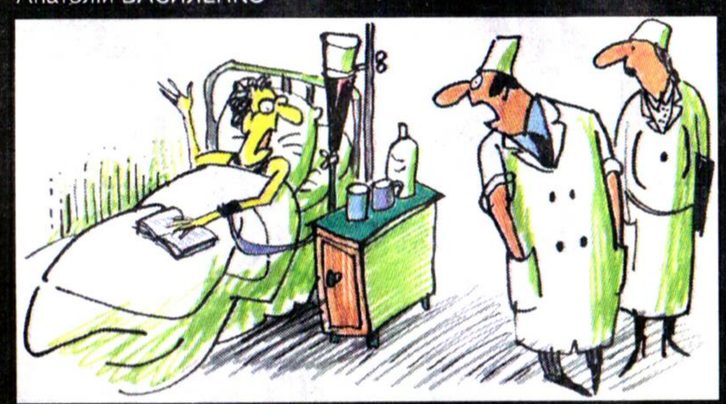

— Я на вас скаржитимусь!
— Цить, інтелігент недорізаний!

Олег ГУЦОЛ

Ерман ФРІДМАН

— Може, сигарету?
— Боронь Боже! Паління шкодить здоров'ю...

Олексій КОХАН

Олександр ЖИТНІКОВ

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Харків довгий час був столицею України. Мабуть, про це забули депутати Харківської міської ради. Бо інакше вони б не приймали рішення про проведення в місті референдуму про надання російській мові статусу офіційної, а подумали, як зробити так, щоб у вузах і школах було достатньо українських підручників. Та й самим депутатам ліньки досконало вивчити державну мову. Легше, виявляється, проголосувати за референдум.

К. РУДЕНКО.

м. Харків.

НЕХАЙ ДУМАЄ!

ГУМОРЕСКА

«...То що ж це твориться в нашій славній Україні? Люди добрі, та допоки? Чи буде коли-небудь цьому край? Вже гомо сапієнса нашого українського хапають і серед білого дня!.. Більше того, на квартири набіги влаштовують — з квартир забирають. За шкірку і... і — в літак. І чартерним рейсом тебе... Думаєте, в Трускавець чи в Миргород? Бердянськ, зрештою, чи в Яремчу? В чужину пруть нашого брата-електората. Кого на Сейшели, кого на Багами, кого в Ніцу, а багатьох на Мальту, Каріби, Андорру, в Еміратi до шейхів. Чи в Єгипет, у якийсь там Шарм Ель Шейх. Розкошуй в п'ятизіркових готелях, не кажучи вже про круїзи на океанських лайнерах. А тих, котрі за себе не можуть постояти, особливо беззахисних пенсіонерів, так і навколо світу примушують той... круїзити. Та й потім... І взагалі... Оті вибори президента... І ще кого там? Ну, розумію... Багатьом хочеться побути президентом. Чи хоча б походити в нардепах, захисниках трудящих.

Але ж діватися вже нікуди від виборів. Кожен із кандидатів наймає літаки і чартерними рейсами людей у статусі електорату відправляє їх на той чи той світовий курорт. Аби вони лише тільки за нього на виборах голосували, аби лишень його президентом чи нардепом обрали. А кандидатів щороку реєструють як чи не по добрій сотні — від усіх не відіб'єшся, доводиться у різних там Єгипетах чи Туреччинах загорати або туристом мандрувати. Ледве встигають орендовані кандидатом літаки на різні там Мальдіви розвозити населення України. Чи то пак — електорат. Виборців, одне слово. У декого ті Канари вже у печінках сидять. Наканарився вже по зав'язку на попередніх виборах. А скільки обурених! Мовляв, я вже який рік не можу, наприклад, на Майорку потрапити, бо мене як не в Таїланд відправляють, то на Гаваї чи й на Цейлон закидають. Хоч і загорів до чорноти і див усіляких на сто років надивився, але ж не там загорав, де хотів...»

— Тьху! Мені б оце твої турботи, — буркнув рядовий виборець Петренко і далі не став читати газету.— Фантастика якась!..

Глянув на підзаголовок, справді: фантастичне оповідання.

— Тю, дурний, а я читав...

У двері подзвонили. Відчинив, бо не було чим похмелитися. По той бік стояло троє: двоє чоловіків і жінка. Всі з торбегами.

— Здрасті,— заусміхалися натренованими посмішками.— Ми — довірені особи кандидата в народні депутати Опанаса Бідолахи... Принесли вам пачку гречки і пляшку горілки. Голосуйте за нашого...

— А ще й пива у вашого... немає?— перебив їх рядовий виборець Петренко.— Що ж ваш кандидат такий бідний? І прізвище у нього якесь...

— Але він обіцяє... Якщо проголосуєте за нього... Оберете його в парламент, то він...

— Та проголосую, проголосую,— рядовий виборець Петренко згріб скромний презент чергового кандидата в нардепи.— Але наступного разу ваш Бідолаха нехай не жметься... Щось цікавіше придумає. Он у газетах про Канари пишуть... А ви все горілку та гречку, горілку та гречку... Двадцятий кандидат — і всі з випивкою. Алкоголіком можна стати...

— Охо-хо-хо,— заохали довірені особи,— Розбещується народ! Якщо так піде й далі, то й справді незабаром доведеться возити виборців на Каріби та Сейшели... А куди подінешся?

Валентин ЧЕМЕРИС.

СКАНВОРД • СКАНВОРД • СКАНВОРД

Вадим СИМИНОГА

Усмішка Остапа Вишні

Улюблений герой байкарів

«Чотири Броди»

Одиниця опору

З нього хапають зірки

Березовий, томатний

Літера древньої абетки

Духовне звання

Може сидіти на цвяхах

Епізод в ораторії

Квач

Моторний парубок

Надприродна істота

Руса ..... до пояса

До, ре, мі, фа, соль, ля, сі

Відділення в гаражах

Нісенітниця

Її треба відгадати

Спиртовий напій

Передплатити «Перець» можна і сьогодні

Солодке місто

Положення тіла людини

Неосвітлений простір

Вампір

Риба

Висока стіна

Український письменник

Кип'яток

Ворона, ..., Лисиця

Хімічний елемент

Частина велосипеда

Ділянка в пустелі, де є вода

Нота

Фахівець з права

Серія літаків

Законодавство

100

Похила поверхня

Японський одяг

Олексій ТАЛІМОНОВ

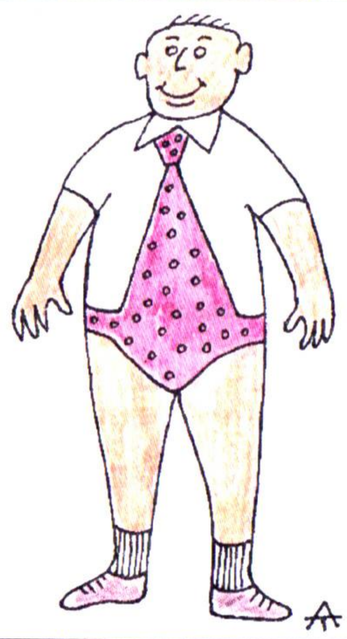

Ім'я

Зуб вепра

Заперечення

Човен ескімосів

Комаха

Розумна людина

Поема Т. Шевченка

21 літера лат. алфавіту

Національний Олімпійський комітет

Трикутна жіноча хустка

Микола Гнатюк

Дитя сокола

Віступ, провісник

Поле

Значок на головному уборі

Виняткова людина

РЕАЛІЗМИ

● *Хочеться жити чесно, але зарплата не дозволяє.*

● *Дивився на шлюбне свідоцтво, як на підписку про невиїзд.*

● *Те, що жити стало краще, поки що відчули лише ті, кому й раніше жилося непогано.*

● *Ми постійно говоримо про одні й ті самі речі. Хіба це не стабілізація?*

Борис КРУТІЄР.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У народі кажуть: «Добра жінка і здорова — то найбільший скарб». А чоловік, якого намалював Іван Савлюк, мав добру жінку при здоров'ї. Взялися вони одного разу викручувати вдвох білизну. Та муж виявився «дрібнуватим». Не тієї вагової категорії. Одне слово, викручували вони білизну, викручували, поки чоловік не завертівся, як пропелер у літаку. Аж пантофлі з ніг позлітали.

До того малюнка треба було придумати підпис.

Цього разу активнішими виявилися жінки. Мабуть, чоловікам було не з руки брати на кпини «геркулеса». Отож після тривалих суперечок переможцями авторитетне журі назвало:

ОКСАНУ ГАРКУШУ з м. Чернігова: «Від гвинта!!!»

ЛАРИСУ ПІДЛУЖНУ з м. Біла Церква на Київщині: «Чоловік: «На роботі крутись, вдома вертись!»

та ***ОЛЬГУ КИЯНИЦЮ з м. Теребовлі на Тернопільщині: «Центр підготовки українських космонавтів».***

ВІТАЄМО!

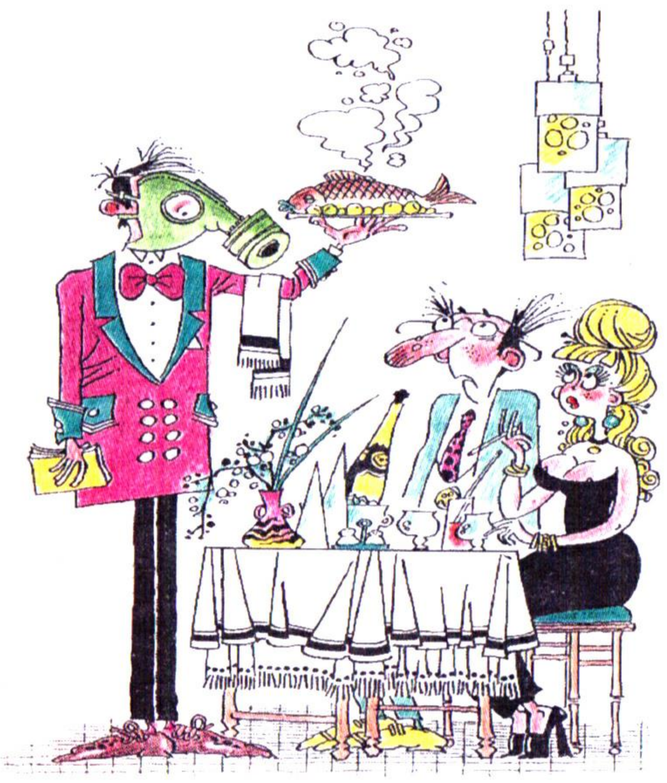

А тепер придумайте підпис і до малюнка О. ГУЦОЛА.

На переможців чекають призи.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «НАРОД СКАЖЕ, ЯК ЗАВ'ЯЖЕ», УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 3

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Мед. 5. Жаба. 6. Піч. 7. Ворота. 9. Суи. 11. Кіт. 12. Хвіст. 13. Гриби. 15. Ложка. 17. Баба. 18. Сало. 21. Віл. 22. Трава. 23. День. 24. Коса. 26. Просо. 27. Теслю. 28. Кури.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Хата. 2. Ластівка. 4. Дерево. 6. Пес. 8. Тісто. 10. Кобила. 14. Рак. 15. Ліс. 16. Діло. 17. Батько. 19. Овес. 20. Майстер. 24. Коса. 25. Вовк.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «ІМ'Я КВІТНЯ», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Веселка. 2. Півень. 3. Кіт. 4. Огірок. 5. Коза. 6. Крига. 7. Олівець. 8. Сон.

У виділеній вертикалі: снігогін.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Ви думаєте, раз я підполковник, то нічого не розумію? Я теж, між іншим, в школі вчився!»

«Отже, ставлю вам «три». Я не дозволю себе тероризувати!»

«Пристрілка автомата Калашникова виконується по мішені, яка представляє собою фанерний квадрат із чорного паперу розміром 20 на 30 сантиметрів».

(Із блокнота криміналіста).

«Вік — 56 років, стать — чоловіча, професія — день працюю, два — відпочиваю».

(Із анкети).

«Я був одружений двічі, і обидва рази невдало. Перша жінка мене покинула, а друга — ні».

(Із листа).

«В рентгенкабінеті холодно, тому робимо лише термінові переломи».

(Із оголошення).

Надіслав Василь КРИМЧАК.

Іноземний гумор

Підвищення цін, дорожнеча призвели до появи нового життєвого фактора: шановна людина мусить красти!

Давайте розберемося, яка різниця між шановними людьми і звичайними злодіями.

Шановна людина ніколи б не крала, якби не була змушена красти. Вона зневажає крадійство, тому краде виключно з необхідності, враховуючи все зростаючу дорожнечу і свою все меншу купівельну спроможність. Ніхто так ненавидить крадіїв, як шановні люди, котрі змушені красти.

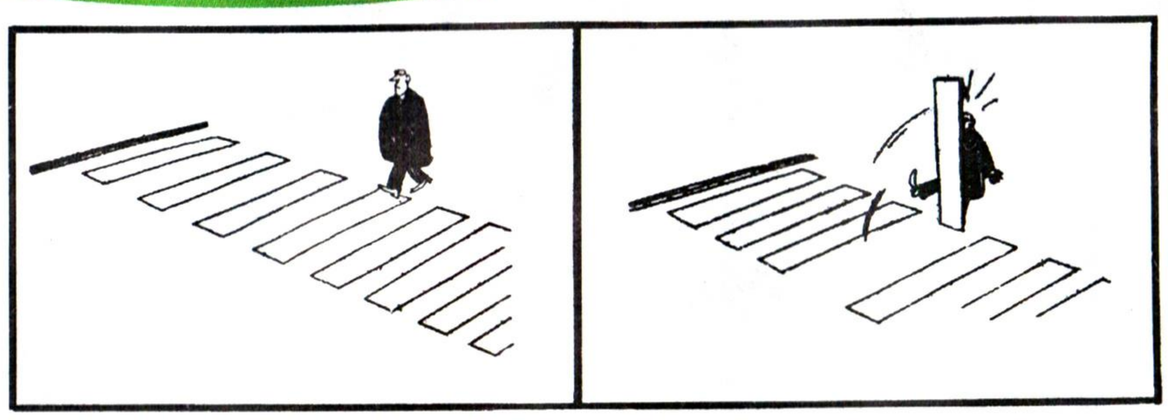

Матія БЕЧКОВИЧ

Про шановних людей, котрим доводиться красти

Шановна людина краде не заради крадійства як такого, а лише з певних міркувань.

Шановна людина не ховається, коли краде, тому що в неї свій стиль і свої методи, а злодій надягає на обличчя маску, вистрибує у вікно і тікає. Шановна людина краде у держави, а звичайні злодії — скрізь, де прийдеться.

Шановні люди, котрі крадуть, опріч цього ще й працюють, а злодії тільки крадуть.

Шановні люди бережуть своє майно, а у злодіїв, як правило, за душею нічого немає.

І нарешті, злодії уникають зайвий раз показуватися людям на очі, а шановні — навпаки, дуже люблять виступати по телебаченню і давати інтерв'ю газетам.

Переклад із сербської.

Веселі паралелі

БЕРИ ПРИКЛАД

Мати говорить синові:

— Педро, як тобі не соромно. Знову на тебе скаржилася вчителька. Брав би ти приклад з батька. Його он за зразкову поведінку достроково звільнили із в'язниці.

ПОХВАЛИВСЯ

— Страви, які готує моя дружина, просто тануть в роті.

— А вона що, їх не розморожує?

ІДЕАЛ

Розмовляють двоє чоловіків:

— Моя теща — найзразковіша у світі. Просто ідеальна.

— Тобто?

— Немає жодного анекдота, який би до неї не підходив.

ОПТИМІСТ

— Жорж, як справи?

— Погано. Знаєш, гірше не буває!

— Ну ти, бачу, невиправний оптиміст. Завжди перебільшуєш.

ЧОГО НЕ НАГОВОРИШ

— Ти взявся за старе? Вчора знову приплентався п'яним.

— Звідки ти знаєш?

— Ти сам розказував, з ким сидів у барі.

— І ти повірила? Мало чого можна наговорити на п'яну голову...

ПЕРЕЦЬ № 4 (1513)

Головний редактор Юрій ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Михайло ПРУДНИК (відповідальний секретар), Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 04.03.2002.
Підписано до друку 26.03.2002.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 14540 прим.
Зам. 0110204.
Ціна договірна.
© «Перець» 2002 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

...а в Києві дядько!

Індекс 74393

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Запропонувала дітям придумати речення зі словом «жалюгідний». І майже всі написали — «жалюгідна зарплата батьків...»

Микола КАПУСТА

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Володимир Ілліч із 13 палати вимагає броньовик, щоб зачитати свої першоквітневі тези...

Георгій МАЙОРЕНКО

— Наші сусіди, мабуть, так бідно живуть. Дивись, чоловікові немає чого пристойного на голову одягнути, в панчосі доводиться ходити...

Вадим СИМИНОГА

Борис РЕВЧУН

Ернст ЛІЩЕНКО

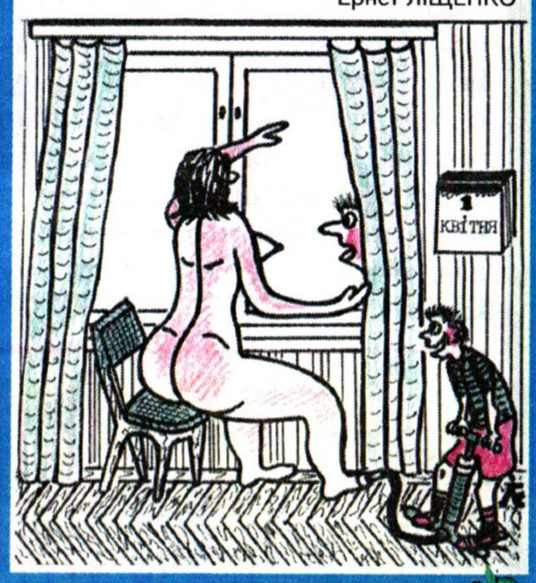

Микола КАПУСТА

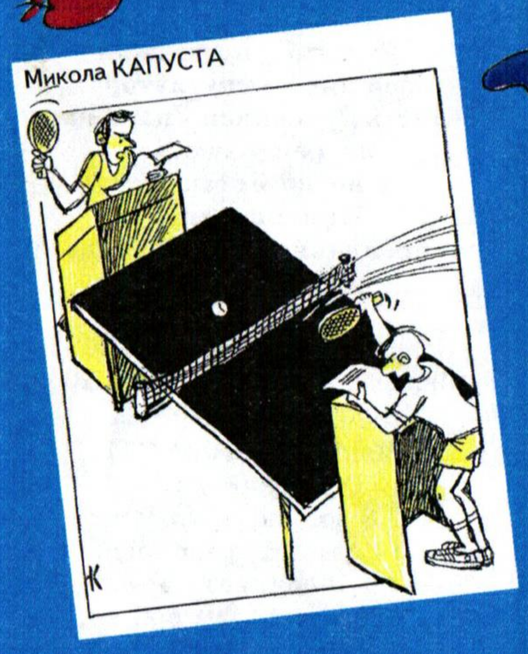

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

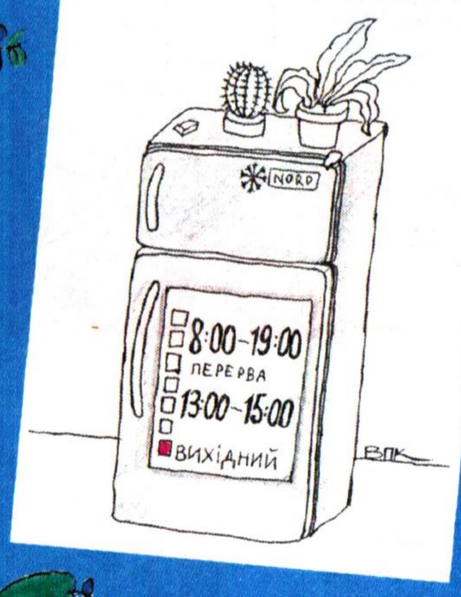

Анатолій ВАСИЛЕНКО

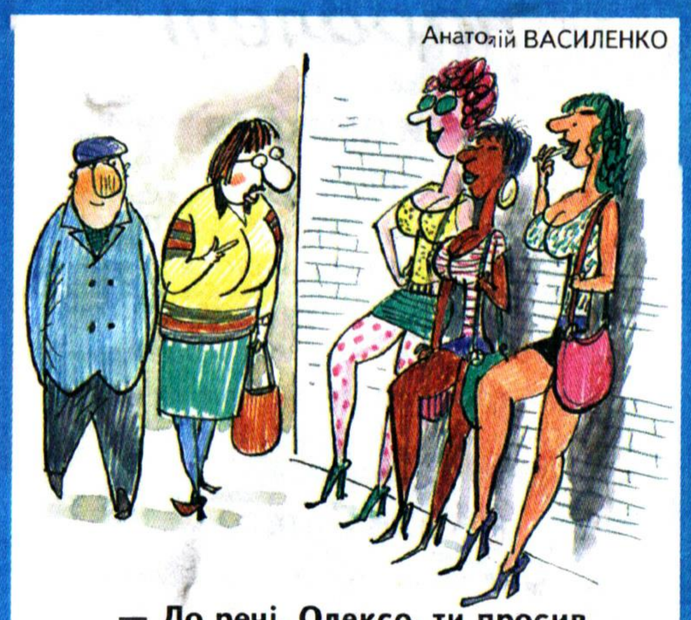

— До речі, Олексо, ти просив купити курячі стегенця...

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У вас, бабо, від сказу щось є? Бо мене сусідка вкусила!

Валерій ЧМИРЬОВ

— Тобі сир, а мені — лисиця!

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

4 820012 960675 04

Тим, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»

Н А Г А Д У Є М О !

Це ви можете зробити і сьогодні.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ НАШ ЖУРНАЛ. Індекс 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити його і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!